

Vice ordförande CG Johanson. Tal vid Finlandsmonumentet.

Välkomna till denna traditionsenliga ceremoni!

Den 13 mars är en dag man inte firar. Däremot är vi samlade här för att hedra minnet av dem som stred och stupade för den unga nationen Finlands frihet och självständighet.

Efter 105 dagars hårda strider slöts fred mellan Sovjetunionen och Finland. När fredsvillkoren blev kända den 13 mars 1940 började man allmänt i Finland att flagga på halv stång. Det sades att kriget klarade vi av, men inte den här freden som innebar att Finland måste lämna ifrån sig stora landområden och cirka 450 000, eller elva procent av den finska befolkningen, blev hemlösa över en natt.

Även bland de drygt 8 000 svenskar som under vinterkriget ingick i den Svenska Frivilligkåren i norra Finland var bestörtningen stor över freden och dess tunga villkor. Man hade velat göra så mycket mer sedan man nått fram till fronten vid Salla. Icke desto mindre erinrar vi oss vad marskalk Gustaf Mannerheim sa när han avtackade Frivillikåren. Jag citerar:

Värdiga det svenska namnet har tusenden av Eder ställt sig vid vår sida. Må det vapenbrödraskap vi här knutit vara ägnat att stärka samförståndet och varaktigt närma våra folk till varandra. Finlands känslor av tacksamhet och aktning skola aldrig blekna.

Och så sent som för ett år sedan på denna dag sa Finlands president, Sauli Niinistö: **Jag bringar er det finska folkets tack för ädel hjälp.**

Hjälpen till Finland gavs i en mängd olika former. Idag erinrar vi oss särskilt de cirka 13 000 svenskar i Frivilligåren, Hangöbataljonen och Frivilligkompaniet och Flygförbandet F19 vilka alla var beredda att offra livet för Finlands fortlevnad. Cirka 100 svenska frivilliga stupade och omkring 200 sårades allvarligt i direkta stridshandlingar mellan åren 1940 och 1944.

Svenska Finlandsfrivilligas Minnesförening skänker med denna kransnedläggning vår odelade vördnad och respekt för de frivilligas insats för Finland.